

Arrest

nr. 322 497 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2023.

1.2. Op 7 februari 2024 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 28 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pathaanse origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 29 april 1998 te Nangarhar en hebt er uw hele leven gewoond. Uw vader is vermoord en uw moeder Z. B. (O.V.[...]), uw meerderjarige broer J. (O.V. [...]), uw minderjarige broers M. (O.V. [...]) en A. (O.V. [...]) en uw minderjarige zus L. (O.V. [...]) bevinden zich bij u in België. Tevens bent u op 10 september 2023 in België gehuwd met M. M. (O.V. [...]) en op heden zwanger. Uw patronale oom A. K. K. (O.V. [...]) woont eveneens in België.

In Afghanistan werd uw familie vervolgd door de Taliban. Eerst hebben ze uw patronale oom S. om het leven gebracht en op 2 oktober 2021 werd ook uw vader om het leven gebracht. Bij de aanslag op uw vader raakte ook uw zevenjarige broer M. ernstig gewond. Uw andere broer A. is gehandicapt en uw moeder kreeg mentale problemen.

Na de dood van uw vader verlieten jullie u Afghanistan en op 26 oktober 2021 reisde u middels een visum naar Pakistan. Vervolgens verlieten jullie op 26 februari 2022 Pakistan middels een visum kort verblijf voor Spanje waar jullie diezelfde dag toekwamen. Zo'n twee maanden later, op 3 mei 2022, werden jullie verzoeken om internationale bescherming in Spanje geregistreerd.

Gedurende veertien maanden hebben jullie in Spanje verbleven. Bij aankomst werden jullie eerst zes maanden gehuisvest in een kleine kamer in Barcelona. Vervolgens kregen jullie een sociale woning toegewezen buiten Barcelona waar jullie samen leefden met een andere Afghaanse familie. Tijdens jullie verblijf in Spanje kregen jullie geen of onvoldoende toegang tot medische zorg en psychologische hulpverlening. Enkel onderdak en voedsel werd voorzien. Een gezondheidskaart kregen jullie bijvoorbeeld niet. Pas na zes maanden kregen uw jongere broers en zusje een soort gezondheidskaart doch slechts voor noodgevallen. Na acht maanden kregen u, uw andere broer en moeder ook dergelijke kaart. Wanneer jullie zich informeerden bij de sociaal assistenten of de advocaten, werden jullie onheus behandeld en niet verder geholpen. Uw toentertijd aanstaande echtgenoot kwam jullie tweemaal bezoeken doch ook hij kon jullie niet verder helpen.

Zonder het resultaat van jullie verzoek om internationale bescherming in Spanje af te wachten kwamen jullie op 2 mei 2023 naar België waar u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw moeder, samen met de drie minderjarige kinderen, en uw broer J. dienden gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming in.

Overeenkomstig de Dublin-richtlijnen werd jullie een beslissing bijlage 26quater en een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24 mei 2023 betekend aangezien Spanje verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 18 juni 2023 werd u internationale bescherming verleend door de EU-lidstaat Spanje.

Op 21 november 2023, zo'n zes maanden na de beslissing om het grondgebied te verlaten, werd België alsnog verantwoordelijk om uw verzoek om internationale bescherming te behandelen. U hebt persoonlijk geen vrees ten aanzien van Spanje doch jullie werden er niet goed behandeld en vreest dat het psychologisch erger zal worden voor jullie indien jullie moeten terugkeren. Bovendien hebt u in België in België een patronale oom die als een soort vader voor jullie optreedt, bent u in België religieus gehuwd en zwanger.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele Afghaanse paspoort en taskara, enkele foto's betreffende uw huwelijk en een bevestiging van uw zwangerschap. Voorts werden er door uw advocaat en in het kader van uw verzoek om internationale bescherming alsook in dat van uw moeder Z. B. en broer J. een bundel documenten overgemaakt met hierin kopieën van de identiteitsdocumenten van uw gezinsleden, documenten van de Afghaanse ambassade betreffende uw huwelijk, documenten betreffende het werk en de dood van uw vader en oom in Afghanistan, enkele medische documenten betreffende de behandeling van uw moeder en broer in België.

Uw meerderjarige broer J. legde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: zijn originele taskara en Afghaanse paspoort, een informatief Spaanstalig document van EUAA inzake vrijwillige hervestiging, foto's betreffende de werkzaamheden van zijn vader als journalist, verschillende originele badges van zijn vader als journalist, documenten inzake het gewelddadig overlijden van zijn vader en de verwondingen die zijn broer daarbij had opgelopen, een pagina uit het COI report Afghanistan – Country Focus waarin de dood van zijn vader wordt vermeld, enkele documenten betreffende de school van zijn jongere broer en zus in België, een medisch attest van zijn huisarts dr. Beersmans met de vermelding dat hij lijdt aan posttraumatische stress (PTSS), spanningshoofdpijn en angsten, dat hij

kinesithérapie volgt en een medicamenteuze behandeling met trazodone krijgt. Voorts legt hij een inschrijvingsformulier van EduKempen schooljaar 2023-2024 NT2 neer, een medisch document inzake een CT-scan op naam van M. d.d. 16/10/2021 bij Cantt Ways Lab (Rawalpindi-PAK), een medisch document van het ziekenhuis GZA inzake de consultatie van M. d.d. 08/02/2024, een attest van huisarts Beersmans d.d. 13/02/2024 op naam van u, een document betreffende de medische screening door Fedasil op naam van u, een kinesitherapeutisch verslag op naam van A., een medisch document inzake een vervolggconsult kindergeneeskunde op naam van M. d.d. 06/10/2023, een medisch document van het ziekenhuis GZA op naam van A. d.d. 27/10/2023, een schoolrapport van M. betreffende het schooljaar 2023-2024 in de gemeentelijke basisschool de Kiekeboes en een document PacsonWEB met het referentienummer van de dienst medische beeldvorming GZA van A.

Uw moeder legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: haar originele paspoort en Afghaanse taskara, de identiteitsdocumenten van haar minderjarige kinderen, enkele medische documenten betreffende haar behandeling voor PTSS (post-traumatische stress) in België, enkele medische documenten betreffende de behandeling van haar zoon A., tal van documenten en foto's ter staving van het werk van haar overleden echtgenoot als journalist, enkele documenten ter staving van zijn gewelddadige dood en enkele documenten betreffende het religieuze huwelijk van haar dochter M.. Tijdens haar persoonlijk onderhoud maakt ze twee foto's over met betrekking tot enerzijds de verwonding van haar zoon en anders de verwonding op haar hoofd naar aanleiding van de val in Spanje alsook enkele documenten met betrekking tot de school van haar kinderen.

Tot slot werden er door jullie advocaat en in het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming een bundel documenten en USB-gegevensdrager overgemaakt met hierin kopieën van de identiteitsdocumenten van uw gezinsleden, documenten van de Afghaanse ambassade betreffende uw huwelijk, documenten betreffende het werk en de dood van uw vader en uw oom in Afghanistan en enkele medische documenten betreffende de behandeling van uw moeder en uw broer in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Er dient te worden vastgesteld dat de motieven voor uw verzoek om internationale bescherming volledig gelijklopen met deze die uw moeder S. Z. B. (O.V.[...]) aangaf. Haar verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien jullie reeds internationale bescherming genieten in de EU-lidstaat Spanje en luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac Search Results d.d. 17 november 2023 en de Eurodac Marked Records d.d. 26 september 2023, blijkt dat u sedert 18 juni 2018 reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist, zij het dat u het niet wist toen u een verzoek in België indiende, dat u deze status zelf niet wil aanvaarden en dat u zich er verder ook niet meer over hebt geïnformeerd (CGVS Z.B., p. 8, p. 14). Ook uw zoon J. en dochter M. blijken sedert 18 juni 2018 internationale bescherming te genieten in Spanje (Eurodac Search Result en Eurodac Marked Records op naam van S. J. en S. M.).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier alsook in dat van uw zoon en dochter met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat jullie status van persoon die in Spanje internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Voor zover u argumenteert dat u, uw zoon en uw dochter over deze status in het ongewisse waren op het moment dat jullie een verzoek om internationale bescherming in België indienden (CGVS Z.B., p. 8), moet worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 17 november 2023 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, (een) ander(e) verzoek(en) om internationale bescherming werd (en) ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 3 mei 2022. Uit uw dossier blijkt verder dat u later op 2 mei 2023 naar België reisde en wederom een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij u op 24 mei 2023 in kennis werd gesteld dat u het Belgische grondgebied diende te verlaten daar Spanje verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming dat op dat moment nog lopende was. Kortelings later, op 18 juni 2023, hebben de Spaanse autoriteiten u daadwerkelijk internationale bescherming verleend (Eurodac Marked Record d.d. 26 september 2023). Aldus is het aannemelijk dat u op het moment dat u een verzoek om internationale bescherming indiende in België, in het ongewisse was van uw status in Spanje. Immers was deze status u op dat moment nog niet toegekend en hebt u het resultaat ervan in Spanje niet afgewacht. Desalniettemin kan worden opgeworpen dat u en familieleden geen gevolg hebben gegeven aan het bevel van de DVZ om het grondgebied te verlaten en u naar Spanje te begeven waardoor u alsnog in kennis zou zijn gekomen van de status die er aan u en uw kinderen op 18 juni 2023 werd toegekend. Volledigheidshalve moet ook worden aangestipt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt. Aangezien de geldigheid van jullie status van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de

zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Voor wat betreft de problemen die u en uw gezin kenden als **verzoekers** om internationale bescherming in Spanje gaven jullie aan dat de woonomstandigheden die jullie ter beschikking kregen ondermaats waren, dat jullie geen tolk ter beschikking hadden, dat jullie er geen of onvoldoende medische bijstand kregen, waarbij jullie onder meer geen gezondheidskaart en geen medicijnen kregen, en dat jullie voorts niet werden geholpen door jullie sociaal assistent(en) en advocaat die jullie daarenboven onheus behandelden (CGVS S. Z.B., p. & Notities van het persoonlijk onderhoud van S. J. d.d. 27/02/2024, CGVS J., p. 12-13 & Notities van het persoonlijk onderhoud van S. M. d.d. 27/02/2024, CGVS M., p. 8).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen inzake het gebrek aan medische verzorging geen grond vinden in de informatie die beschikbaar is op de website van onder meer UNHCR-Spain en in het AIDArapport van 2024 (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) waaruit blijkt dat iedereen op het grondgebied, inclusief verzoekers om internationale bescherming toegang kunnen hebben tot publieke medische gezondheidszorg. Voorts wordt op de website van UNHCR tevens aangegeven dat verzoekers, die nog niet over een gezondheidskaart beschikken, beroep kunnen doen op medische spoeddiensten aan de hand van hun paspoort of nationaal vreemdelingennummer alsook hoe men een sociaal zekerheidsnummer en vervolgens een gezondheidskaart kan aanvragen. Op basis van bovenstaande informatie is het niet aannemelijk dat u en uw gezin, buiten jullie wil om, geheel geen recht op medische zorgen zouden gehad hebben. Bovendien dient aangestipt dat jullie uiteindelijk ook een – soort van - gezondheidskaart voor noodgevallen verkregen hebben (CGVS J., p. 11 & CGVS M., p. 9, p. 10) en dat de nodige medicijnen voor J. werden voorgeschreven door een dokter (CGVS J., p. 11).

Voor wat betreft het gegeven dat u een agressieve, nalatige advocaat kreeg toegewezen, die bovendien voor alle vluchtelingen werkte en die jullie niet hielp (CGVS Z.B., p. 4, p. 11) waarbij jullie niet in de mogelijkheid waren om een andere advocaat onder de arm te nemen (CGVS Z.B., p. 11) dient vooreerst wederom te worden verwezen naar de informatie die UNHCR via hun website ter beschikking stelt en waarbij ze onder meer een lijst met de contactgegevens aanbieden - zowel het fysiek adres als het emailadres en het telefoonnummer - van verschillende organisaties die juridische bijstand leveren alsook van verschillende NGO's die gratis bijstand leveren, onder meer in Barcelona. Dat u als verzoeker om internationale bescherming in deze buiten uw wil om uitgesloten zou zijn geweest van adequate juridische bijstand om uw rechten te doen gelden vindt wederom geen grond in de vermeldde informatie van UNHCR. Bovendien zou in alle redelijkheid kunnen verwacht worden dat uw schoonbroer en schoonzoon, die beiden reeds meerdere jaren in Europa woonachtig zijn en waarbij uw schoonzoon tweemaal op bezoek kwam in Spanje (CGVS Z.B., p. 9) u en uw gezin zouden (kunnen) bijgestaan hebben in uw zoektocht naar correcte juridische en/of andere bijstand.

Waar uit de hierboven vermelde elementen in uw administratief dossier aldus zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich

hoe dan ook situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Bijkomend dient aangestipt dat het CGVS niet betwist dat u en uw gezinsleden de zware gevolgen dragen van hetgeen jullie in Afghanistan hebben meegemaakt, dat jullie aan PTSS lijden, dat uw zoon M. bovendien nog nazorg nodig heeft voor de ernstige verwondingen die hij in oktober 2021 opliep bij de aanslag op uw echtgenoot alsook dat uw zoon A. sinds zijn geboorte een ontwikkelingsstoornis kent en hiertoe begeleiding behoeft, hetgeen genoegzaam blijkt uit de voorgelegde medische documenten en tevens werd onderlijnd door de advocaten die jullie bijstonden tijdens jullie persoonlijke onderhouds (CGVS Z.B., p. 14, CGVS J., p. 17-18 en CGVS M., p. 13). Echter blijkt uit de beschikbare informatie niet dat jullie bij terugkeer geen of onvoldoende beroep zullen kunnen doen op de Spaanse gezondheidszorg. Voor zover er mogelijks een kwaliteitsverschil zou kunnen zijn tussen de gezondheidszorg in België en de gezondheidszorg in Spanje, houdt dit kwaliteitsverschil op zich evenmin verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Tot slot dient aangestipt dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel de verzoeker van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en kan deze niet louter aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de overige door u aangehaalde motieven - u gaf te kennen dat u niet naar Spanje wilt terugkeren en in België wenst te blijven om hier uw leven samen met uw kinderen uit te bouwen aangezien jullie hier een schoonbroer en schoonzoon hebben wonen (CGVS Z.B., p. 5, p. 8, p. 12) dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intra-familiale aard zijn en op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende familieleden, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

In dezelfde lijn heeft het gegeven dat uw dochter in België ondertussen een huwelijk is aangegaan op 10 september 2023 met de in België wonende M. M. waarvan jullie ter staving een registratiedocument van de Afghaanse ambassade en enkele foto's van het huwelijksfeest hebben voorgelegd, alsook het gegeven dat zij op heden zwanger is waarvan ze een document ter staving voorlegt, evenmin een invloed op de beoordeling van jullie verzoeken om internationale bescherming. Ook deze motieven zijn van louter persoonlijke en intra-familiale aard die op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met in België verblijvende familieleden, dienen de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet te worden aangewend.

De opmerkingen die u naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt, alsook deze die door uw zoon J. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werden overgemaakt, werden in rekening gebracht bij de beoordeling van jullie verzoeken om internationale bescherming.

De overige documenten die door jullie in het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming werden voorgelegd, vermogen niet om voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw overige gezinsleden bevestigen jullie identiteit en nationaliteit dewelke niet worden betwist.

De documenten en de USB-gegevensdrager met informatie betreffende het werk en het overlijden van uw echtgenoot, deze met betrekking tot de verwondingen die uw zoon heeft opgelopen, te weten enkele medische documenten en foto's, deze over uw schoonbroer die werd omgebracht tonen aan dat uw echtgenoot een gekend journalist was en dat hij gewelddadig om het leven werd gebracht waarbij ook uw zoon zwaar gekwetst raakte alsook dat een schoonbroer van u werd omgebracht. Deze elementen worden op zich niet betwist en zijn ongetwijfeld zeer hard om dragen voor u en uw gezin. Echter zijn deze elementen niet van belang in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van uw verzoek om internationale bescherming in België ten aanzien van de internationale bescherming dewelke u geniet in Spanje.

De documenten betreffende de schoolloopbaan van uw kinderen in België tonen aan dat zij in België schoolgaand zijn. Deze documenten hebben geen invloed op bovenstaande beoordeling. Zo blijkt uit uw verklaringen dat zij ook in Spanje naar school konden gaan (CGVS Z.B., p. 10)

De informatie waarop het CGVS zich baseerde bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd aan het administratief dossier toegevoegd."

Na het voorgaande moet ook uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door

Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM juncto schending van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over de bestanddelen van de vluchtelingendefinitie stelt verzoekster vervolging te vrezen of onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling bij een eventuele terugkeer naar Spanje. Zij meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar gezin en dat zij op het moment van haar asielaanvraag niet erkend was als vluchteling in Spanje en dat het niet correct is om nu deze erkenning tegen haar te gebruiken. Zij betoogt dat zij en haar familie in Spanje onheus behandeld zijn, dat zij een broer heeft die andersvalide is, een broer die vier of vijf kogels in zijn rug heeft gekregen en dat haar moeder en andere gezinsleden met zware mentale problemen kampen. Zij meent dat ze geen adequate medische zorg heeft gekregen in Spanje en wijst erop dat zij zelf gehuwd is in België en hoogzwanger is. Verzoekster en haar familie hebben nu een warm nest gevonden in België, de broers en zus gaan naar school en krijgen de nodige medische zorg en aandacht die een andersvalide en getraumatiseerde persoon nodig heeft. Zij stelt verder dat zij haar nog haar parternale oom en diens gezin in België heeft die voor een enorme mentale steun zorgen voor haar gezin in België. Zij stelt niet te begrijpen waarom de motivering in de negatieve beslissing van haar moeder volledig wordt overgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekster is het verder niet eens met de stelling in de bestreden beslissing dat het CGVS niet gehouden is aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn voordat verzoekster haar verzoek in België indiende. Zij stelt dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de personen die voor hun asielaanvraag in België erkend zijn als vluchteling in een ander EU land. Zij wijst erop dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn waarin staat dat

de lidstaten een verzoek alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend en meent dat de commissaris-generaal daarom naar de datum moet kijken wanneer de DVZ het dossier aan haar heeft overgemaakt. Verzoekster meent dat als zij op dat moment houder is van internationale bescherming, die artikel tegen haar gebruikt mag worden, maar niet als dit niet het geval is.

Voorts betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met alles wat ze heeft meegemaakt in Spanje. Zij verwijst naar landeninformatie en stelt dat "het gebrek aan medische zorg geen grond vindt in de landeninformatie" dat zij en haar familie een zeer specifiek profiel hebben (broer met PTSS, broer doorzeefd met kogels, zelf gehuwd in België en hoogzwanger) en deze landeninformatie niet dienstig tegen haar kan gebruikt worden. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 31 mei 2024 in een gelijkaardig dossier in een zaak van een statushouder in Griekenland, waarin de beslissing vernietigd werd.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit haar verklaringen en de verklaringen van haar gezinsleden duidelijk blijkt dat ze geen adequate toegang kregen tot de medische zorgen die ze in een zeer cruciaal moment in hun leven nodig hadden. Zij verwijst daarbij naar het feit ze de dood in de ogen gekeken hebben, de dood van haar vader en de schotwonden van haar broer, plus het feit dat ze een andersvalide broer heeft die niet de nodige medische zorgen gekregen heeft in Spanje en verwijst ter staving naar de verklaringen van J. op pagina 4, 11 en 14 van het gehoorverslag. Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal dit niet zomaar kan negeren, vooral nu de deze 2 broers heden een school gevonden hebben in België en haar kind in België zal geboren worden. Zij meent dat in haar geval wel sprake was van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster verwijst vervolgens naar volgende landeninformatie: https://www.ecoi.net/en/file/local/2092688/CommHR%282023%299_Report+on+Spain_EN.pdf, <https://www.state.gov/reports/2023-country-reports-on-human-rights-practices/spain/>; <https://asylumineurope.org/reports/country/spain/overview-main-changes-previousreport-update/> en <https://www.aa.com.tr/en/europe/spain-s-refugee-commission-slams-inhumaneconditions-for-asylum-seekers-at-madrid-airport/3115797>. Verzoekster stelt dat zij hetzelfde hebben meegemaakt in Spanje en daarom nooit naar Spanje wenst terug te keren. Zij stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten met dit rapport rekening te houden.

In een tweede lid voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de commissaris-generaal eveneens nagelaten heeft om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst naar paragraaf 39 van het Elgafagi-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota verzoekster

Verzoekster legt een aanvullende nota neer van 20 januari 2025, waarin volgende nieuwe elementen worden neergelegd:

- medische attesten van haar gezinsleden;
- geboorteakte van haar kind.

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen worden neergelegd:

-kopie van de Belgische identiteitskaarten van M.M. en M. I..

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat, zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze

asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16, §§73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

De Raad onderstreept tenslotte dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar familieleden, met name haar moeder, meerderjarige broer en minderjarige broers zus, vanuit Pakistan met een door Spanje uitgereikt visum naar Spanje zijn gereisd, waar hun verzoek om internationale bescherming op 3 mei 2022 werd geregistreerd. Verzoekster en haar familieleden verbleven vervolgens veertien maanden in Spanje als verzoekers om internationale bescherming en reisden naar België op 2 mei 2023. Verzoekster diende op deze datum een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters familieleden dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

5.4.1. In de bestreden beslissing worden de motieven van de beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters moeder integraal overgenomen. Laatstgenoemde beslissing is gebaseerd op de verklaringen afgelegd door verzoeksters moeder en deze van verzoekster en haar meerderjarige broer met betrekking tot hun levensomstandigheden tijdens hun verblijf in Spanje en hun respectievelijke individuele omstandigheden, de documenten die in hun respectievelijke internationale beschermingsverzoeken werden neergelegd en actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Spanje. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt niet te begrijpen waarom de motivering in de beslissing volledig wordt overgenomen, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld *“Er dient te worden vastgesteld dat de motieven voor uw verzoek om internationale bescherming volledig gelijklopen met deze die uw moeder S. Z. B. (O.V.[...]) aangaf. Haar verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien jullie reeds internationale bescherming genieten in de EU-lidstaat Spanje en luidt als volgt: (...)”*. Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de reden wordt aangegeven voor het integraal overnemen van de motieven van de negatieve beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters moeder, met name dat de motieven voor haar verzoek volledig gelijklopen met deze van haar moeder. Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoekster samen met haar moeder en andere familieleden die samen met haar een internationaal beschermingsverzoek in België indienden op dezelfde datum, vanuit Pakistan naar Spanje reisden, er een verzoek om internationale bescherming indiende en er samen met hen verbleef tot hun vertrek naar België en dat in de motieven van de beslissing genomen ten aanzien van haar moeder ook wordt verwezen naar verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten en deze ook worden beoordeeld. Voorts levert verzoekster inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing die integraal verwijzen naar de motieven van de beslissing genomen ten aanzien van haar moeder en heeft verzoekster zelf ook verwezen naar de psychische en medische problemen van haar moeder en minderjarige broers en meerderjarige broer, naast haar zwangerschap, en beroept zij zich in het verzoekschrift onder meer op de elementen eigen aan haar familieleden. Dat verzoekster niet zou begrijpen waarom integraal wordt verwezen naar de motieven van de beslissing genomen ten aanzien van haar moeder, blijkt niet.

5.4.2. Het administratief dossier bevat het EURODAC Marked Record van 26 september 2023 en het EURODAC Search Result van 17 november 2023. Hieruit blijkt dat aan verzoekster internationale bescherming werd verleend door Spanje op 18 juni 2023. De internationale bescherming werd bijgevolg verleend door Spanje enkele weken nadat verzoekster een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt verder dat eerst een bijlage 26quater werd betekend aan verzoekster op 23 mei 2023 omdat uit de vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac was gebleken dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van haar beschermingsverzoek. Verzoekster werd geconfronteerd met het gegeven dat zij reeds internationale bescherming heeft bekomen in Spanje tijdens het persoonlijk onderhoud op 28 maart 2024. Verzoekster verklaarde dat zij tijdens het *“vorige*

interview” op de DVZ vernam dat zij en haar familieleden in Spanje werden erkend, maar dat zij zich nadien niet heeft geïnformeerd over deze internationale beschermingsstatus in Spanje (NPO, p. 4). Het interview bij de DVZ vond plaats op 21 november 2023 (vragenlijst CGVS). Zo kan aangenomen worden dat verzoekster niet op de hoogte was van de omstandigheid dat haar reeds internationale bescherming werd verleend in Spanje voor zij deze EU lidstaat verliet om naar België te komen, blijkt uit het voorgaande wel dat zij hiervan op de hoogte werd gebracht tijdens het interview bij de DVZ en sindsdien ook geen verdere stappen heeft gezet om zich hierover te informeren, laat staan haar rechten als statushouder in Spanje te doen gelden.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac Search Results d.d. 17 november 2023 en de Eurodac Marked Records d.d. 26 september 2023, blijkt dat u sedert 18 juni 2018 reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist, zij het dat u het niet wist toen u een verzoek in België indiende, dat u deze status zelf niet wil aanvaarden en dat u zich er verder ook niet meer over hebt geïnformeerd (CGVS Z. B., p. 8, p. 14). Ook uw zoon J. en dochter M. blijken sedert 18 juni 2018 internationale bescherming te genieten in Spanje (Eurodac Search Result en Eurodac Marked Records op naam van S. J. en S. M.)” en “Voor zover u argumenteert dat u, uw zoon en uw dochter over deze status in het ongewisse waren op het moment dat jullie een verzoek om internationale bescherming in België indienden (CGVS Z. B., p. 8), moet worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 17 november 2023 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, (een) ander(e) verzoek(en) om internationale bescherming werd (en) ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 3 mei 2022. Uit uw dossier blijkt verder dat u later op 2 mei 2023 naar België reisde en wederom een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij u op 24 mei 2023 in kennis werd gesteld dat u het Belgische grondgebied diende te verlaten daar Spanje verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming dat op dat moment nog lopende was. Kortelings later, op 18 juni 2023, hebben de Spaanse autoriteiten u daadwerkelijk internationale bescherming verleend (Eurodac Marked Record d.d. 26 september 2023). Aldus is het aannemelijk dat u op het moment dat u een verzoek om internationale bescherming indiende in België, in het ongewisse was van uw status in Spanje. Immers was deze status u op dat moment nog niet toegekend en hebt u het resultaat ervan in Spanje niet afgewacht. Desalniettemin kan worden opgeworpen dat u en familieleden geen gevolg hebben gegeven aan het bevel van de DVZ om het grondgebied te verlaten en u naar Spanje te begeven waardoor u alsnog in kennis zou zijn gekomen van de status die er aan u en uw kinderen op 18 juni 2023 werd toegekend. Volledigheidshalve moet ook worden aangestipt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt. Aangezien de geldigheid van jullie status van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje”.*

Verzoekster betwist ook in het verzoekschrift niet dat haar internationale bescherming werd verleend door Spanje op 18 juni 2023 maar betoogt dat dit *in casu* niet kan leiden tot een beslissing niet-ontvankelijk verzoek op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de datum waarop de DVZ het dossier aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt determinerend is. Haar betoog komt erop neer dat indien verzoekster op het ogenblik van de overdracht van het dossier begunstigde van internationale bescherming is, voormeld artikel toepassing kan vinden. Indien zij op dat ogenblik nog geen begunstigde van internationale bescherming was, kan dit niet worden toegepast, zo meent verzoekster. Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”* en daarbij geenszins als voorwaarde stelt dat deze bescherming moet zijn toegekend vooraleer het dossier aan de commissaris-generaal is overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin kan uit artikel 33, lid 2, a) van de van de richtlijn 2013/32/EU of de rechtspraak van het Hof van Justitie enige temporele beperking worden afgeleid voor wat betreft de in deze bepaling voorziene mogelijkheid voor lidstaten om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer wordt vastgesteld dat een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat verzoekster reeds over internationale bescherming beschikte in Spanje. De loutere omstandigheid dat deze bescherming pas werd verleend nadat verzoekster in België een verzoek indiende, doet hieraan geen afbreuk. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat Spanje aan verzoekster internationale bescherming verleende op 18 juni 2023, terwijl het dossier van verzoekster door de DVZ op 23 november 2023 werd overgedragen aan de commissaris-generaal en dus vijf maanden nadat haar internationale bescherming werd verleend. Waar verzoekster (ten onrechte) betoogt dat om toepassing te kunnen maken van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vereist is dat zij op het ogenblik van de overdracht van het dossier door de DVZ aan het CGVS reeds over internationale

bescherming in Spanje beschikte, blijkt dat dit *in casu* sowieso het geval was, zodat haar argument in zowel feitelijke als juridische grondslag mist.

Voorts wijst de Raad erop dat volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Uit niets kan blijken dat de in Spanje aan verzoekster toegekende internationale bescherming zou zijn beëindigd, herroepen of ingetrokken. Verzoekster brengt ook geen elementen aan waaruit dit zou kunnen blijken.

Verzoekster weerlegt met haar betoog niet dat de het moment waarop de beslissing genomen wordt het relevante en enige ijkpunt is en dat, gelet op het feit dat de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet in Spanje niet in vraag wordt gesteld, niets erop wijst dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In casu moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat de Spanje het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

De Raad onderstreept dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

Uit het AIDA-rapport Spanje update 2024 blijkt dat vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming verkregen, een verblijfsstatus krijgen voor vijf jaar. Er zijn in de praktijk geen systematische moeilijkheden inzake het verkrijgen en de hernieuwing van deze verblijfsvergunningen (AIDA Spanje update 2024, p. 157). Reisdocumenten die hen worden afgeleverd zijn vijf jaar geldig (p. 167). Begunstigden van internationale bescherming in Spanje beschikken over vrij verkeer binnen het Spaanse grondgebied (p. 167). Inzake huisvesting kunnen begunstigden van internationale bescherming gedurende de eerste zes maanden nog terecht in de opvangcentra. Daarna ontvangen ze financiële steun om een woning te huren op de private huurmarkt. Om deze financiële steun te ontvangen en om integratie-activiteiten te kunnen blijven volgen, moeten ze wel effectief zes maanden in een opvangcentrum verbleven hebben, wat hinderpalen kan veroorzaken bij begunstigden die eigen middelen hadden om te huren op de private markt of die bij familie verbleven. Wanneer iemand beslist om zelfstandig te gaan wonen, doet deze in feite afstand van het bijstands- en hulpprogramma voorzien in het opvangsysteem. Inzake huisvesting zijn veel begunstigden blootgesteld aan economische kwetsbaarheid en in sommige gevallen leidt dit tot behoefte. Er zijn veel NGO's die trachten te bemiddelen tussen vluchtelingen en huiseigenaars, er is geen overheidsinstelling die dit doet. Er is sprake van discriminatie op de huurmarkt. Het algemeen gebrek aan huurwoningen en de hoge huurprijzen in sommige steden draagt niet bij tot de integratie van vluchtelingen (AIDA Spanje update 2024, p. 168). In mei 2023 werd een wet gestemd inzake het recht op wonen. Eén van de doelstellingen van deze wet is het ondersteunen van groepen die te maken krijgen met belangrijke uitdagingen inzake de toegang tot huisvesting en het bevorderen van het gebruik van sociale huisvesting (p. 169). Toegang tot de arbeidsmarkt is niet beperkt en is volledig toegankelijk voor vluchtelingen en personen aan wie subsidiaire bescherming werd toegekend, op dezelfde wijze als voor de nationale onderdanen. Gedurende de eerste achttien maanden (als zij de eerste zes maanden verbleven in een opvangcentrum) worden statushouders op dit vlak bijgestaan. Daarna hebben zij nog steeds toegang tot werk gerelateerde integratie- en oriëntatiediensten door NGO's die gericht zijn tot migranten in het algemeen, gefinancierd door de Spaanse overheid en de EU. Deze omvatten gepersonaliseerde schema's, beroepsoriëntatie en beroepsopleiding, ondersteuning bij het opstellen van een CV enz. Dezelfde NGO's die eerst hielpen bij opvang en die een tewerkstellingsdienst hebben, blijven daarna statushouders ondersteunen die dit nodig hebben (AIDA Spanje update 2024, p. 170). Personen die internationale bescherming genieten, kunnen in de praktijk hinderpalen ondervinden qua toegang tot de arbeidsmarkt omwille van de taal, kwalificaties en discriminatie. Er is in Spanje lange tijd een economische crisis geweest die geleid heeft tot een hoge graad van werkloosheid, zowel bij Spaanse onderdanen als bij migranten. Daarbij komt dat het verschillende bedrijven ontbreekt aan informatie over het tewerkstellen van verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen. In juli 2022 werd een wetswijziging aangenomen met als doel meer mogelijkheden te creëren voor tewerkstelling van derdelanders in Spanje. Deze hervorming brengt wel degelijk verbeteringen met zich mee maar verschillende organisaties betreuren het beperkte doel ervan (p. 171). In het jaar 2023 zijn er verschillende initiatieven geweest van NGO's, stads- en regiobesturen en de Spaanse overheid voor de tewerkstelling en integratie van vluchtelingen (p. 172). Inzake toegang tot onderwijs en beroepsopleidingen zijn er vooral problemen bij

niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. In 2023 heeft het UNHCR samen met een NGO zijn project “Contigo” heropgestart dat zich richt op kinderen en jonge vluchtelingen tussen de 15 en 24 jaar oud. Het doel van dit project is het bevorderen van de integratie van statushouders en ook het bewustzijn creëren over de rol van de maatschappij en van lokale gemeenschappen (p. 173). Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Ze hebben onder andere recht op werk- en werkloosheidsuitkeringen, beurzen, sociale bijstand, noodtoelagen, toelagen voor huisvesting. Het ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie is verantwoordelijk voor het voorzien van sociale bijstand. In de praktijk genieten begunstigden van internationale bescherming van alle voordelen zonder enige hinderpalen. Sociale bijstand is niet afhankelijk van verblijf in een welbepaalde plaats omdat het op nationaal niveau is georganiseerd. De bijstand kan wel desgevallend aangevuld worden met steun op gemeentelijk of regionaal niveau (p. 174). Inzake toegang tot gezondheidszorg zijn er geen verschillen gemeld tussen de situatie van verzoekers om internationale bescherming en begunstigden van internationale bescherming (p. 174). De Spaanse wetgeving voorziet volledige toegang tot publieke gezondheidszorg. Verzoekers om internationale bescherming en dus ook begunstigden ervan hebben recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en legaal in Spanje verblijvende derdelanders. Hierbij hoort ook de toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor personen die zijn gefolterd, fysiek of psychologisch misbruikt zijn of hebben geleden onder traumatiserende omstandigheden (AIDA update 2024, p. 125). In mei 2022 ondertekenden de organisatie CEAR en de “Fundación Sanitas” een overeenkomst om te voorzien in alomvattende gezondheidsondersteuning voor vluchtelingen. 75 vluchtelingen zouden mentale hulp, tandzorg en bijstand voor hun emotioneel welzijn ontvangen. Dit project werd voortgezet in 2023. Het Ministerie van Gezondheid kondigde in 2020 een wet aan voor de gelijkheid, de algemeenheid en de cohesie van het nationale gezondheidssysteem. Het voorstel werd in juni 2022 naar het parlement gestuurd en werd goedgekeurd in mei 2023. Toegang tot bijzondere behandeling en tot psychologen en psychiaters is gratis en gegarandeerd. In Spanje zijn er evenwel geen gegarandeerde structuren voor slachtoffers van ernstig geweld en misbruik, willekeurig geweld of foltering. Er zijn wel verschillende NGO's die centra of opvangplaatsen hebben voor verzoekers om internationale bescherming (of begunstigden ervan) met mentale problemen (AIDA update 2024, p. 125). Een rapport gepubliceerd in maart 2023 benadrukte de uitdagingen waarmee verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen worden geconfronteerd in de toegang tot gezondheidszorg, voornamelijk om administratieve redenen: zo moet men ingeschreven zijn in de gemeente (p. 126). Het UNHCR stelde een verhoogde nood vast aan hulp voor mentale gezondheidsproblemen en psychosociale ondersteuning voor verzoekers en vluchtelingen. In juni 2023 organiseerde het UNHCR in Madrid een “protection dialogue” over de mentale gezondheid van vluchtelingen, verzoekers om internationale bescherming en staatlozen. Na deze “protection dialogue” werd een referentiegroep opgericht inzake mentale gezondheid met de voornaamste betrokkenen, waaronder overheden, NGO's en organisaties bestuurd door vluchtelingen, om het UNHCR te assisteren om een strategie uit te werken, om het netwerk te versterken en om initiatieven en maatregelen te nemen om het welzijn en de mentale gezondheid van vluchtelingen te versterken (p. 126). Inzake integratie van vluchtelingen versterkte het UNHCR de deelname van de gemeenschap en de tweerichtingscommunicatie met een geconsolideerd netwerk van organisaties geleid door vluchtelingen in Spanje. Dit netwerk bestaat uit meer dan zestig verenigingen, die elk kwartaal bijeenkomen en ondertussen online communiceren. Door hun capaciteit als informatie- en dienstenverstrekkers en belangenbehartigers, dragen deze organisaties aanzienlijk bij tot de inclusie en emancipatie van vluchtelingen en asielzoekers. Bovendien ondertekende het UNHCR nieuwe partnerschappen met organisaties geleid door vluchtelingen via twee subsidieovereenkomsten, ter ondersteuning van projecten die gericht zijn op het bevorderen van de inclusie van vluchtelingen en asielzoekers. Deze initiatieven zijn gericht op het verstrekken van opleiding en ondersteuning aan vluchtelingen om kritisch denken en een beter begrip van de lokale samenleving te bevorderen (AIDA update 2024, p. 174). Er werden geen verschillen gerapporteerd wat betreft toegang tot gezondheidszorg tussen asielzoekers en personen die internationale bescherming hebben gekregen (AIDA, p. 125 en 174). In het rapport van de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, Report following her visit to Spain from 21 to 25 November 2022, 13 April 2023, wordt melding gemaakt van problemen voor bepaalde categorieën migranten inzake toegang tot gezondheidszorg, maar hieruit blijkt niet dat personen die internationale bescherming hebben gekregen de toegang tot gezondheidszorg zou worden ontzegd. Het rapport USDOS, 2023 Country Report on Human Rights Practices: Spain, maakt gewag van verschillende problemen inzake toegang tot de asielpprocedure en pushbacks maar bevat verder geen informatie met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Het artikel met de titel “Spain’s refugee commission slams ‘inhumane’ conditions for asylum seekers at Madrid airport”, heeft betrekking op de behandeling van personen die op de luchthaven in Madrid een verzoek om internationale bescherming indienen en bevat geen relevant informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de

individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) waarbij het aan de verzoekster toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekster slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij stelt weliswaar dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alles wat ze heeft meegemaakt in Spanje en dat uit haar verklaringen en de verklaringen van haar gezinsleden blijkt dat zij geen adequate toegang kregen tot de medische zorgen die zij in een zeer cruciaal moment van hun leven nodig hadden, maar weerlegt met haar betoog geenszins hetgeen hierover in de bestreden beslissing wordt gesteld en over de vaststelling dat zij geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden als begunstigde van internationale bescherming. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

In casu heeft verzoekster enkel als verzoekster om internationale bescherming in Spanje verbleven. Verzoeksters moeder verklaarde dat zij na aankomst in Spanje zes maanden in een kleine kamer hebben verbleven en daarna naar een andere stad verhuisden waar zij in een huis met twee families van in totaal 15 personen woonden (NPO moeder, p. 4). Verder stelt zij dat zij niet de nodige behandeling en medicatie kon bekomen voor haar kind die een ontwikkelingsstoornis heeft omdat de overheid niet wilde betalen voor de noodzakelijke medicijnen voor haar kind en zij geen kaart had die nodig is om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Spanje (NPO moeder, p. 9) en dat er geen mogelijkheid was voor de kinderen om naar school te gaan. Verder stelt verzoeksters moeder dat haar sociaal assistente en advocaat haar onheus behandelden en hen niet hielpen (NPO moeder, p. 11). Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij gedurende de eerste zes maanden in Spanje in een hostel verbleven en daarna “verhuisden naar een sociaal huis” en dat deze woningen “werden voorzien door de sociale diensten aan ons” (NPO verzoekster, p. 5). Zij bevestigt verder dat er nog een andere Afghaanse familie woonde in het huis waar zij verbleven. Verzoekster stelt verder dat zij en haar familieleden in een slechte psychische conditie waren en veel steun nodig hadden, dat zij eerst geen gezondheidskaart kregen maar uiteindelijk wel voor haar broers en dat de sociaal assistenten zeiden dat ze niet financieel konden tussenkomen voor de problemen van haar moeder maar dat zij dit niet hebben aangeklaagd omdat ze de taal niet spraken (NPO, p. 9).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: “Voor wat betreft de problemen die u en uw gezin kenden als **verzoekers** om internationale bescherming in Spanje gaven jullie aan dat de woonomstandigheden die jullie ter beschikking kregen ondermaats waren, dat jullie geen tolk ter beschikking hadden, dat jullie er geen of onvoldoende medische bijstand kregen, waarbij jullie onder meer geen gezondheidskaart en geen medicijnen kregen, en dat jullie voorts niet werden geholpen door jullie sociaal assistent(en) en advocaat die jullie daarenboven onheus behandelden (CGVS S. Z. B., p. & Notities van het persoonlijk onderhoud van S. J. d.d. 27/02/2024, CGVS J., p. 12-13 & Notities van het persoonlijk onderhoud van S.M. d.d. 27/02/2024, CGVS M., p. 8). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen inzake het gebrek aan medische verzorging geen grond vinden in de informatie die beschikbaar is op de website van onder meer UNHCR-Spain en in het AIDA rapport van 2024 (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) waaruit blijkt dat iedereen op het grondgebied, inclusief verzoekers om internationale bescherming toegang kunnen hebben tot publieke medische gezondheidszorg. Voorts wordt op de website van UNHCR tevens aangegeven dat verzoekers, die nog niet over een gezondheidskaart beschikken, beroep kunnen doen op medische spoeddiensten aan de hand van hun paspoort of nationaal vreemdelingennummer alsook hoe men een sociaal zekerheidsnummer en vervolgens een gezondheidskaart kan aanvragen. Op basis van bovenstaande informatie is het niet aannemelijk dat u en uw gezin, buiten jullie wil om, geheel geen recht op medische zorgen zouden gehad hebben. Bovendien dient aangestipt dat jullie uiteindelijk ook een – soort van - gezondheidskaart voor noodgevallen verkregen hebben (CGVS J., p. 11 & CGVS M., p. 9, p. 10) en dat de nodige medicijnen voor J. werden voorgeschreven door een dokter (CGVS J., p. 11).

Zoals reeds aangegeven voert verzoekster geen dienstig verweer tegen deze motieven die steun vinden in het administratief dossier. Door louter te stellen dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat ze geen adequate toegang kregen tot de medische zorgen die zij op een bepaald ogenblik in hun leven nodig hadden; dat zij, haar moeder en andere gezinsleden kampen met zware mentale problemen en dat haar andersvalide broer niet de nodige medische zorgen heeft gekregen in Spanje, weerlegt zij geenszins dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat iedereen op het Spaanse grondgebied, inclusief verzoekers om internationale bescherming toegang kunnen hebben tot publieke gezondheidszorg in Spanje, dat zij uiteindelijk als verzoekers om internationale bescherming toch een soort gezondheidskaart voor noodgevallen hebben

gekregen, dat volgens de UNHCR website verzoekers, die nog niet over een gezondheidskaart beschikken, beroep kunnen doen op medische spoeddiensten aan de hand van hun paspoort of nationaal vreemdelingennummer en dat J. de nodige medicijnen kreeg voorgeschreven zodat niet kan aangenomen worden dat zij als verzoekers om internationale bescherming buiten hun wil om geen toegang zouden gehad hebben tot gezondheidszorg in Spanje.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd, wat verzoeksters stelling betreft dat zij en haar familie onheus werden behandeld door hun advocaat en sociaal assistente dat: *"Voor wat betreft het gegeven dat u een agressieve, nalatige advocaat kreeg toegewezen, die bovendien voor alle vluchtelingen werkte en die jullie niet hielp (CGVS Z. B., p. 4, p. 11) waarbij jullie niet in de mogelijkheid waren om een andere advocaat onder de arm te nemen (CGVS Z. B., p. 11) dient vooreerst wederom te worden verwezen naar de informatie die UNHCR via hun website ter beschikking stelt en waarbij ze onder meer een lijst met de contactgegevens aanbieden - zowel het fysiek adres als het emailadres en het telefoonnummer - van verschillende organisaties die juridische bijstand leveren alsook van verschillende NGO's die gratis bijstand leveren, onder meer in Barcelona. Dat u als verzoeker om internationale bescherming in deze buiten uw wil om uitgesloten zou zijn geweest van adequate juridische bijstand om uw rechten te doen gelden vindt wederom geen grond in de vermeldde informatie van UNHCR. Bovendien zou in alle redelijkheid kunnen verwacht worden dat uw schoonbroer en schoonzoon, die beiden reeds meerdere jaren in Europa woonachtig zijn en waarbij uw schoonzoon tweemaal op bezoek kwam in Spanje (CGVS Z. B., p. 9) u en uw gezin zouden (kunnen) bijgestaan hebben in uw zoektocht naar correcte juridische en/of andere bijstand".* Verzoekster voert geen dienstig verweer waar zij louter stelt onheus behandeld te zijn zonder dit verder te specificeren of in te gaan in de specifieke overwegingen inzake de toegang tot een advocaat in Spanje en de mogelijkheden om als verzoeker om internationale bescherming zich te laten bijstaan door NGO's in Spanje om hun rechten te doen gelden. Het komt immers verzoekster toe om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Het louter verwijzen naar haar eerdere verklaringen hierover zonder verder te duiden hoe dit de desbetreffende pertinente overwegingen in de bestreden beslissing kan weerleggen of ontkrachten, volstaat daartoe geenszins.

Voorts is uit het voorgaande reeds gebleken dat verzoekster Spanje heeft verlaten enkele weken voor zij er internationale bescherming heeft verkregen. In de mate dat zij er niet in de hoedanigheid van statushouder verbleef en haar individuele omstandigheden in deze hoedanigheid niet kunnen worden beoordeeld voor haar vertrek uit deze EU lidstaat, toont verzoekster evenwel niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Spanje als statushouder in haar individuele omstandigheden omwille van haar specifieke kwetsbaarheid als gevolg van de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen en dus de zeer hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald in de rechtspraak van het Hof van Justitie zal bereikt worden.

Verzoekster verwijst weliswaar naar de ernstige medische en psychologische problemen van haar twee minderjarige broers en haar moeder en legde bij het CGVS en door middel van een aanvullende nota medische en psychologische verslagen neer die deze problemen van haar familieleden staven en stelt in het verzoekschrift zelf psychologische problemen te hebben, maar legt geen documenten neer waaruit kan blijken dat zij persoonlijk actueel psychologische begeleiding krijgt of met ernstige medische of psychologische problemen kampt. Het komt aan verzoekster toe om het vermoeden dat haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje gerespecteerd zullen worden ingeval van terugkeer te weerleggen en in voorkomend geval een specifieke kwetsbaarheid aan te tonen. De door verzoekster ingeroepen en gestaafde medische en psychologische problemen betreffen haar gezinsleden en niet verzoekster. Zij kan zich niet dienstig op de medische en psychologische problemen van haar familieleden beroepen om in haar hoofd een specifieke kwetsbaarheid aan te tonen. Waar kan aangenomen worden dat zij ook heeft geleden onder de dood van haar vader en verwonding van haar broer in Afghanistan die verzoekster en haar familieleden ertoe aangezet hebben om hun land te verlaten en indien zij hiervoor in de toekomst psychologische hulp nodig zou hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar algemeen betoog niet aantoonde dat zij als statushouder in Spanje geen toegang zou hebben tot psychologische hulp. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg voor statushouders in Spanje en de zware gevolgen voor verzoeksters gezin van hetgeen zij in Afghanistan hebben meegemaakt, als volgt gemotiveerd: *"Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften. Bijkomend dient aangestipt dat het CGVS niet betwist dat u en uw gezinsleden de zware gevolgen dragen van hetgeen jullie in Afghanistan hebben meegemaakt, dat jullie aan PTSS lijden, dat uw zoon M. bovendien nog nazorg nodig heeft voor de ernstige verwondingen die hij in oktober 2021 opliep bij*

de aanslag op uw echtgenoot alsook dat uw zoon A. sinds zijn geboorte een ontwikkelingsstoornis kent en hiertoe begeleiding heeft, hetgeen genoegzaam blijkt uit de voorgelegde medische documenten en tevens werd onderlijnd door de advocaten die jullie bijstonden tijdens jullie persoonlijke onderhoud (CGVS Z.B., p. 14, CGVS J., p. 17-18 en CGVS M., p. 13). Echter blijkt uit de beschikbare informatie niet dat jullie bij terugkeer geen of onvoldoende beroep zullen kunnen doen op de Spaanse gezondheidszorg. Voor zover er mogelijks een kwaliteitsverschil zou kunnen zijn tussen de gezondheidszorg in België en de gezondheidszorg in Spanje, houdt dit kwaliteitsverschil op zich evenmin verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.”

Hierboven werd reeds aangehaald dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Spaanse wetgeving volledige toegang voorziet tot het publieke systeem van gezondheidszorg voor asielzoekers en hierdoor recht hebben op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en derdelanders die legaal op het grondgebied verblijven, met inbegrip van toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor onder meer personen die traumatiserende gebeurtenissen hebben meegemaakt. Hoewel toegang tot behandeling door psychologen en psychiaters gegarandeerd is en vrij toegankelijk zijn er geen gespecialiseerde structuren voor slachtoffers van foltering of willekeurig geweld. Er zijn momenteel vijf verschillende NGO's die verantwoordelijk zijn voor plaatsen voor asielzoekers met nood aan geestelijke gezondheidszorg en de organisatie ACCEM opende in 2018 het Centrum voor opvang en integrale bijstand van personen met mentale gezondheidsproblemen toegewijd aan asielzoekers en begunstigen van internationale bescherming in een kwetsbare positie. Ook andere NGO's hebben middelen vrijgemaakt voor de begeleiding van asielzoekers met een nood aan geestelijke gezondheidszorg, waaronder een NGO die een opvangcentrum heeft geopend voor onder meer vrouwelijke vluchtelingen. In mei 2022 ondertekenden CEAR en Fundacion Sanitas een overeenkomst om te voorzien in alomvattende gezondheidszorg voor vluchtelingen, waaronder geestelijke gezondheidszorg dat ook in 2023 werd verdergezet. Er werden geen verschillen gerapporteerd wat betreft toegang tot gezondheidszorg tussen asielzoekers en personen die internationale bescherming hebben gekregen (AIDA, p. 125 en 174). In het rapport van de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, Report following her visit to Spain from 21 to 25 November 2022, 13 April 2023, wordt melding gemaakt van problemen voor bepaalde categorieën migranten inzake toegang tot gezondheidszorg, maar hieruit blijkt niet dat personen die internationale bescherming hebben gekregen de toegang tot gezondheidszorg zou worden ontcijnd. Het door verzoekster geciteerde USDOS rapport van 2023 en de twee geciteerde internetartikels bevatten geen relevante informatie inzake toegang tot gezondheidszorg voor statushouders in Spanje, zoals hierboven reeds aangehaald.

Uit dit alles blijkt dat in Spanje zowel voor asielzoekers als personen die internationale bescherming hebben gekregen, onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen toegang hebben tot de publieke gezondheidszorg en dat er in de voorbije jaren verschillende initiatieven zijn ontplooid om tegemoet te komen aan de nood voor geestelijke gezondheidszorg bij zowel verzoekers om internationale bescherming als begunstigen van internationale bescherming. Er kan niet blijken dat verzoekster, indien zij terugkeert naar Spanje, als begunstigde van internationale bescherming door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten en buiten haar eigen wil en keuzes om, geen toegang zal hebben tot de psychologische of medische behandeling indien nodig.

Het door haar bij het CGVS neergelegde attest van haar zwangerschap en de door middel van haar aanvullende nota bijgebrachte kopie van de geboortakte van haar kind en de kopieën van de identiteitskaarten van haar echtgenoot en kind, tonen aan dat zij in België bevallen is en dat haar echtgenoot en kind de Belgische nationaliteit bezitten. In zoverre zij betoogt in België te willen blijven bij haar Belgische echtgenoot en kind en meent recht te hebben op een verblijfsvergunning in België op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan en de Belgische nationaliteit van haar kind, dient zij de daartoe in de Vreemdelingenwet voorziene procedure te volgen. Ter terechtzitting verklaart verzoeksters advocaat overigens dat deze procedure reeds werd ingeleid. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeksters kind in België is geboren en de Belgische nationaliteit bezit en verzoekster gehuwd is met een Belgische onderdaan kan niet worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer naar Spanje als statushouder in haar individuele omstandigheden omwille van haar specifieke kwetsbaarheid als gevolg van de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij in België een warm nest heeft gevonden, dat haar twee broers in België naar school gaan, en dat haar paternale oom en zijn gezin een belangrijke steun zijn, kan slechts worden vastgesteld dat hiermee evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje waar zij internationale bescherming geniet, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In dit verband dient te worden vastgesteld dat ook verzoeksters meerderjarige broer internationale bescherming heeft verkregen in Spanje en dat uit de verklaringen van haar moeder blijkt dat verzoeksters echtgenoot haar tweemaal in Spanje heeft bezocht toen zij er verbleef, zodat zij ook in Spanje kan terugvallen op een familiaal netwerk, naast de bijstand en hulp vanwege de Spaanse autoriteiten waarop

zij als begunstigde van internationale bescherming recht heeft en de mogelijkheid om een beroep te doen op de in Spanje aanwezige NGO's om haar te helpen haar rechten in deze EU lidstaat te doen gelden indien nodig.

Wat betreft de overige door verzoekster en haar familieleden bij de commissaris-generaal neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De overige documenten die door jullie in het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming werden voorgelegd, vermogen niet om voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw overige gezinsleden bevestigen jullie identiteit en nationaliteit dewelke niet worden betwist. De documenten en de USB-gegevensdrager met informatie betreffende het werk en het overlijden van uw echtgenoot, deze met betrekking tot de verwondingen die uw zoon heeft opgelopen, te weten enkele medische documenten en foto's, deze over uw schoonbroer die werd omgebracht tonen aan dat uw echtgenoot een gekend journalist was en dat hij gewelddadig om het leven werd gebracht waarbij ook uw zoon zwaar gekwetst raakte alsook dat een schoonbroer van u werd omgebracht. Deze elementen worden op zich niet betwist en zijn ongetwijfeld zeer hard om dragen voor u en uw gezin. Echter zijn deze elementen niet van belang in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van uw verzoek om internationale bescherming in België ten aanzien van de internationale bescherming dewelke u geniet in Spanje. De documenten betreffende de schoolloopbaan van uw kinderen in België tonen aan dat zij in België schoolgaand zijn. Deze documenten hebben geen invloed op bovenstaande beoordeling. Zo blijkt uit uw verklaringen dat zij ook in Spanje naar school konden gaan (CGVS Z. B., p. 10)”*. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster volledig ongemoeid gelaten, zodat zij door de Raad onverkort worden overgenomen.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 31 mei 2024 inzake een verzoeker die internationale bescherming geniet in Griekenland wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bovendien toont verzoekster niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest, dat een statushouder in Griekenland en niet zoals in casu Spanje betreft, kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken. De loutere stelling dat de redenering in beide arresten ook op verzoekster moet worden toegepast volstaat niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoekster kan gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor haar sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen in geval van terugkeer naar Spanje. Zij maakt verder niet concreet aannemelijk dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aldaar.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Spanje worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoekster zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig

is. Zij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Spanje werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in deze lidstaat. De commissaris-generaal heeft zich bij de beoordeling van het verzoek gebaseerd op verzoeksters verklaringen en deze van haar familieleden, op alle dienstige stukken en op objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Spanje. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Spanje. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET